

Corina Savu

Aripi smulse

– roman –

II

Cuprins

1. Neputință	5
2. Fuga	26
3. Confesiuni	47
4. Speranța, o rază palidă	72
5. Ape tulburi	101
6. Un moment de fericire	131
7. Declin	157
8. Punct și de la capăt	190
9. Căderea Magicianului	227
10. Un adio dureros	252
11. Identități expuse	265
12. O ultimă adiere	286
13. Aripi smulse	304
După cinci ani	313

1.

Neputință

Rătăcea pe străzile aglomerate ale orașului, încercând să-și adune rămășițele sufletului ce tocmai fusese strivit. Atâta agitație în jurul său și totul era mut pentru ea. Băgă mâinile în buzunarele sacoului verde, lăsându-se purtată de himerele trecutului. Se gândea că îi era greu să trăiască, dar să moară era mult prea ușor. Doar o dată, măcar o dată ar fi vrut să dispară. Fusese în zadar aflarea trecutului, pentru că viitorul avea să fie repetiția trecutului sub alte dimensiuni. Dezgroparea acelor amintiri avea să îngroape tot ceea ce mai păstrase bun în viață. Știa asta cu precizie, și lucrul acesta o enerva.

Întoarcerea lui Camargo nu era de bun augur. Conștientiza că trebuie să renunțe la orice urmă de umanitate pentru a putea supraviețui. Pentru a-și putea învinge temerile trebuia să fie puternică, rece și calculată. Să fie exact cea despre care lumea vorbea: femeia care calcă pe cadavre pentru a-și atinge scopurile. Trebuia să abandoneze orice speranță și visul trăirii unei vieți normale.

Cădere, dureri profunde și amăgiri, toate-i clocoteau în suflet și-și spunea că nu va mai greși.

Oftă, oprindu-și pașii din loc în loc. Fusese o perioadă în viața ei în care nu simțise nimic. Acel „nimic” o menținuse

în viață de-a lungul anilor. O făcuse să uite, să nu simtă și să trăiască dezgolită de orice emoție.

Pașii o aduseră în fața hanului.

Se uită la ceas și apoi la telefon. Niciun apel de salvare. După fiecare pas făcut spre intrare, se oprea. Cu fiecare pas, inima o înțepa. Îi era tot mai greu să respire. Deznădejdea devenea palpabilă. Când se oprea, privea în jur. Copacii își mișcau crengile lent, iar florile nu mai priveau, ca altădată, vesele, spre cer.

Puse mâna pe clanță, dar nu îndrăzni să deschidă ușa. Suspina din tot sufletul, de parcă și el ar fi vrut să o părăsească, să se înalțe la cer.

Deschise ușa cu o ultimă efortare. Mușchii i se încordau, făcând-o să-și strângă pumnii. Zbuciumul era atât de mare încât nu mai simțea unghiile înfipite în palme. Se aplecă să adune cioburi și frânturi de poze.

După ce mângâie, preț de câteva minute, poza bătrânului Chepe, se rezemă de tocul ușii ce dădea spre râu.

Privea ceasul răsturnat pe perete. „Nu o să vină”, gândea îndurerată. Ochii ei verzi se pierdură în orizonturi îndepărtate.

Era târziu. Soarele își răcorea fața roșiatică în valurile râului. Luminile asfințitului se amestecau cu reflexia apei, dând culoare nisipului palid. Liniștea se împletea cu adierea vântului. Câte o pasăre rătăcită purta dorurile în trilurile sale.

Maria intră într-o cameră mică și prăfuită, unde se afla arhiva secției de poliție, undeva, în spatele clădirii. Acolo găsi diagramele făcute de Enrique pentru cele patru crime. Nu se putea abține să nu zâmbească. Detectivul sânguincios, dar căruia nu-i acordau multă atenție, nu numai că ascunse-se carnetelul acolo, dar îl și învelise cu o batistă. Maria trase pânza și studie notițele scrise cu atenție.

Cazul Arturo Millan:

Arturo Millan, vârsta 48 de ani. Victima locuia în partea de sud a orașului El Fuerte, locul în care se află jungla.

Scena primului atentat: biroul doamnei Alicia Salazar, așa-zisa Malicia. Incidentul a fost semnalat de femeia de serviciu, Beba. Ambii erau angajați ai firmei, dar nu angajați personal de către Alicia. Millan nu se afla în aria lui de competență, ci în biroul Aliciei. A fost găsit inconștient, mușcat de o tarantulă ce trăiește în junglă.

Fuge din spital după câteva zile, ridicând și mai multe întrebări și suspiciuni. Cine nu are nimic de ascuns nu se teme. Posibil că misiunea de a o ucide pe Ducesă este strâns legată de supraviețuirea sa.

Scena celui de-al doilea atentat: conacul Salazar. În dosar apare că el a fost lăsat să intre. Motivele sunt necunoscute și complicități sunt anonimi. În urma analizelor, prezenta zgârieturi pe brațe.

Probe: firul de păr găsit în mâinile lui avea o lungime de douăzeci de centimetri și era de culoare roșie. Părul este o probă bună. De regulă însă furnizează caracteristici generale, ceea ce înseamnă că părul găsit la locul crimei oferă o legătură circumstanțială cu un suspect care are păr asemănător, pe baza texturii, lungimii. Dar părul nu poate fi individualizat: adică nu poate fi legat decisiv de un suspect decât dacă există și rădăcina firului ce permite aflarea ADN-ului. Dar părul găsit de Ivan nu avea rădăcini. Putea fi al Aliciei din moment ce avea aceeași culoare, dar putea fi și o perucă. Totuși, firul de păr nu prezenta adeziv.

Luând în considerare antecedentele lui Arturo Millan: avea cazier, fiind închis trei ani pentru trafic de droguri și patru ani pentru jaf armat. După părerea mea, cazul a fost mult prea repede închis. E clar că nu a fost un simplu jaf, așa cum rezultă din decizia finală a judecătorului.

Concluzii: Arturo Millan, un infractor cu un cazier bogat, este angajat de cineva din cercul de oameni din jurul Aliciei Salazar pentru un scop anume. Astfel se explică de ce bărbatul a pătruns atât de ușor în casă și prin locuri în care camerele nu îl puteau depista. În concluzie, a fost angajat să o ucidă pe Alicia. Se confirmă că au avut loc îmbrânceli, în

urma cărora Millan este aruncat peste balustradă, de la primul etaj al conacului. Se poate să fi fost ucis de Alicia, ajutată de Ramiro, dar, din nou, căpitanul Julian nu a cerut imaginile de pe camerele stradale din fața conacului. Alicia a fost găsită la biserica Sagrado Corazon de Jesus, dar timpul cât a părăsit casa nu a fost niciodată menționat. Păianjenul găsit în birou aparținea cu siguranță aceluia Arturo. Părul roșu nu este o dovadă palpabilă. În plus, Alicia are părul șaten la rădăcină.

Principalii mei suspecti sunt: Ramiro și Rocio. Cu precădere Rocio, pentru că aceasta a dispărut a doua zi și a reapărut când a avut loc a doua crimă. Mai mult, doar Beba și Alicia au fost supuse interogatoriului. Pe Beba o exclud din start. E prea naivă, dar...

Maria rămase uluită de multitudinea de informații înscrise și acum se gândea și ea de ce Julian nu făcuse o cercetare amănunțită. Se mai uită un sfert de oră pe carnet, până când simți că i se închid ochii. Se întoarce la biroul ei să-și facă o cafea tare. Avea să termine de citit toate notițele lui Enrique. S-ar putea să nu se mai ivească altă ocazie.

Gândurile o purtau pe Alicia, iar și iar, în trecut. Acolo, rezemată de tocul ușii, cu picioarele strânse la piept, ofta profund. Simțea în tot corpul un tremur pe care nu se chinuia să-l oprească. Era străină de propria persoană.

Pașii lui îi readuseră sufletul la loc.

— Ai venit? întrebă nepăsătoare, fără a-și ridica privirea.

— Cred că așteptai pe altcineva.

Fumul de țigară îmbâcsi aerul.

— De mult timp nu mai am așteptări, răspunse ea cu sarcasm, când auzi vocea lui Camargo. Și, dacă nu ai așteptări, nici nu vei fi dezamăgit, continuă ea, aducându-și aminte de cuvintele lui Carlos.

Gregorio o ocoli și se așeză pe scaunul aflat în partea diametral opusă de locul unde stătea ea.

O privea cu nostalgie, dar atitudinea Aliciei îl arunca în ghearele incertitudinii. Trase câteva fumuri din țigară și i se adresă cu o răutate voită:

— Nu ai așteptări pentru că totul ți-a venit pe tavă, la momentul potrivit.

— Pe tavă, dar nu gratis.

Privirea Aliciei nu se întoarse spre el. Ochii ei nu-i căutau pe ai lui. Era indiferentă. În sfârșit, reușise să se mențină calmă și nepăsătoare în fața celui mai mare coșmar din viața sa.

— Ai aceeași față...

Camargo continua, dar Alicia nu acorda atenție cuvintelor lui. În acel moment se întreba dacă „nimicul” pe care voia atât de mult să-l simtă se întorsese.

— Știi? Tonalitatea întrebării o făcu să tresară și să-l asculte. Când te-am cunoscut, erai o fată firavă, neajutorată. Aveai ochii triști și privirea rătăcită. Acum ești o femeie frumoasă și curajoasă, dar privirea-ți este aceeași. Ai exact trăsăturile pe care le aveai în ziua ploioasă de septembrie, atunci când te-am cunoscut. Ai uitat?

— Crezi că așa ceva se uită? Să ascunzi trecutul într-un colț întunecat și prăfuit al ființei tale nu înseamnă că l-ai uitat, ci că te-ai prefăcut că-l uiți.

— Ai dreptate.

Camargo o aprobă cu o convingere exacerbată, expiră fumul în direcția ei și continuă pe un ton răgușit:

— ...atunci când iese din carapacea lui, lovește cu o forță mult mai puternică. Este de-a dreptul înfricoșător... Când tot ce ai ținut ascuns revine în viața ta, te transformă complet. Nu mai ești aceeași persoană.

După ce fumul se evaporă, o văzu zâmbindu-i fals. Privi în jos.

În timp ce-și întindea picioarele amortite, Alicia completă:

— Și, de fiecare dată când iese, ești altă persoană.

— Asta dacă ai un trecut obscur și contestabil. M-am întrebat, de nenumărate ori, de ce nu ai putut să-ți deschizi inima, de ce nu ai vrut să rămâi lângă mine.

Un moment de liniște se revărsa peste ei. Cuvintele li se pierdură.

Atât Alicia, cât și Gregorio aveau sentimente contradictorii. Orice cuvânt sau cel mai mic gest putea declanșa inevitabilul. Revederea fusese bruscă, neacordându-le șansa de a-și calcula pașii pe care trebuiau să-i facă unul față de celălalt.

Din afară, el și ea, la o distanță atât de mică și angrenați în discuție, prevesteau calmul dinaintea furtunii.

În acel moment de liniște deplină se priveau în ochi pentru prima dată de când se revăzuseră. Schimbau regrete, tristeți și o durere sfâșietoare, dar timpul nu se oprea pentru ei.

Lumea își continua cursul, vara revărsându-se din amfora nopților de iunie.

Juan Diego o întreabă cu ușoară preocupare:

— Ce se întâmplă cu tine? De când te-ai mutat la mine ești tot timpul abătută și tristă. Ți-am greșit cu ceva?

— Nu! Nu ești tu, sări Beba, prinzându-se de brațul lui drept. Nu-mi place situația asta.

— Cea cu numele Alicia Salazar?

Ea răspunse cu o plecăciune de cap ce denota o nesiguranță emoțională copleșitoare.

— Of! Juan Diego o strânse la pieptul său, mâinile lui mișcându-se delicat pe spatele ei. Tu te frământă și ea nu are nicio muștrare de conștiință. Mă îndoiesc că are așa ceva. În fine. Așa cum mi-ai zis tu, n-o pot judeca pentru că nu-i știu viața. Totuși, îmi este de ajuns să o detest doar pentru simplul fapt că te face nefericită.

— Ea nu este așa.

Brațele fetei se încolăciră după mijlocul lui și capul îi poci pe pieptul polițistului.

— Au trecut atâtea zile și nu te-a căutat. O să treacă chiar săptămâni și nici măcar nu o să te sune.

— Are probleme.

— Astea sunt scuze. Cu toții avem probleme. Asta nu înseamnă că trebuie să le întoarcem spatele celor care ne vor binele. Dacă avea probleme, putea să te caute. Deși nu vrei

să accepți faptul că nu ești atât de importantă în viața acelei femei, conștientizezi acest lucru. De aceea ești tristă.

Văzând că Beba îl privește contrariată, simți nevoia să-i explice.

— Adică știi că este adevărat, dar nu vrei să accepți faptul că Alicia se gândește numai la ea.

— Am înțeles. Poate. Aseară am avut un coșmar. Inima mea este neliniștită. Simt o durere aici. Își puse mâna pe piept. Nu știu cum să-ți zic. E ca o gheară care mă face să suspin din tot corpul.

— Vrei să te duc mâine să o vezi?

— Faci asta pentru mine?

— Fac asta ca să te resemnezi. Ca să înțelegi că ea nu vede dincolo de propriile probleme și beneficii.

— Super!

Fata se ridică instantaneu la auzul acelei propuneri și începu să alerge în jurul mesei, aplaudând frenetic.

Maria își mai puse o ceașcă de cafea și se întoarse în semiîntunericul camerei. Într-adevăr, atâtea lucruri fuseseră omise, încât ar fi vrut să-i propună lui Julian să facă noi interogatorii, să redeschidă cazurile. Se așeză la masa șubredă de lângă ușă și redeschise carnetul cu foi galbene al detectivului Blanco.

Cazul Matias Rivero:

Matias Rivero, vârsta 40 de ani. Este fratele doamnei Alejandra Gomez, soția deputatului Ricardo Gomez, și viitor soț al Aliciei Salazar. Fără cazier.

Locul crimei: terasa conacului Salazar.

Aparent nu a consumat droguri, dar alcoolul din sânge era la cote nefirești. Acest lucru a fost consemnat și la fața locului prin declarațiile a doi dintre angajații Aliciei. Cu toate că în raport nu apare consemnat că în șemineu s-a găsit cocaină arsă. Tot în șemineu s-au găsit arse înscrisuri financiare referitoare la milioane de dolari. Analiza cenușii la laborator a scos la iveală faptul că Matias avea afaceri ascunse în

spatele unor firme-fantomă. Lucru pe care domnul căpitan și echipa investigatoare nu l-au menționat la nicio ședință. Totuși, domnul Matias nu pare să aibă legătură cu infractori cunoscuți.

Probe: urmele de cocaină și de facturi fictive din șemineu, numeroase chitanțe de la cluburi și baruri și un pistol calibru .32 Autauga Mk II cu care se presupune că a fost omorât domnul Gomez. Pistol negăsit.

Deși au existat numeroase neconcordanțe în declarațiile celor suspecti, interogatoriile au fost făcute evaziv. Suspendarea detectivului Diaz a fost o acțiune grăbită, știind cu toții că acest tip de pistol nu este folosit de nimeni din poliție.

Un glonț ACP de calibru .32 este o muniție neobișnuită. Glonțul de pistol semiautomat are o bătaie mai mare decât glonțul mai mic, de .22, dar nu are atât de multă putere de oprire. Calibrul .32 este considerat o armă de doamne. Are o piață de desfacere limitată, dar suficient de mare. Nu înțeleg cum Ivan a cerut permisul de port-armă doar pentru Matias și nu a cerut și pentru Alicia. Totuși, nici nu aveau cum să sune la toate magazinele locale de arme și să obțină o listă cu persoanele care cumpăraseră acest tip de muniție în ultima vreme.

S-a presupus că ar fi un pistol Autauga, dar și Beretta Tomcat și LWS-32 folosesc același fel de gloanțe. Deci criminalul l-ar fi putut avea pe oricare. Asta dacă aș presupune că era cu adevărat înarmat. Dacă merg pe ce au zis ei, că Alicia este vinovată, nu s-a găsit niciun pistol de acest fel sau de oricare altul în conac. După cum ar spune Carlos, gloanțele sugerează, dar nu garantează, că suspectul poartă sau deține o armă.

Găuri în caz: declarații contradictorii, orele faptelor sunt alambicate. Dacă o ducea rău din punct de vedere financiar, poate Gomez ar fi atentat la viața Aliciei. În seara crimei a anunțat nunta cu aceasta. Posibil să fi fost în legătură cu vreun cartel de droguri sau poate a luat bani cu camătă de la vreun interlop.